

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5SŽf/53/2015
Identifikačné číslo spisu: 1013201542
Dátum vydania rozhodnutia: 20.04.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Morava
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1013201542.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Urbanovej a členov senátu JUDr. Milana Moravu a JUDr. Petry Príbelskej, PhD. v právnej veci žalobcu: Renault Trucks SAS, Route de Lyon 99, Saint-Priest 69800, Francúzsko, zastúpený: JUDr. Štefan Haulík, advokát, so sídlom Jesenského 2, Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100302/1/273382/2013/5060-r z 11. júna 2013, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S 204/13-183 z 11. marca 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S 204/13-183 z 11. marca 2015 p o t v r d z u j e .

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 168,84 € na účet jeho právneho zástupcu do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) podľa § podľa § 250j ods. 2 písm. a/ zákona č. 99/1963 Z.z. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. 1100302/1/273382/2013/5060-r z 11.06.2013 a rozhodnutie Daňového úradu Bratislava č. 9102305/5/610036/2013/Mes zo 14.02.2013, ktorým správca dane podľa § 55d zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon o DPH“) nevyhovел žiadosti žalobcu o vrátenie dane z pridanej hodnoty (ďalej aj len „DPH“ alebo „daň“) za obdobie január až december 2010 vo výške 269 870,40 €.

2. Preskúmané rozhodnutie podľa krajského súdu odporuje základnému princípu DPH, podľa ktorého má byť podnikateľ (zdaniteľná osoba) plne zbavený ťarchy DPH zaplatenej v cene tovarov a služieb, ak tieto použil na uskutočnenie ekonomických aktivít podliehajúcich DPH (princíp neutrality).

3. Krajský súd na základe uvedeného konštatoval, že daň z predmetných dodaní tovarov od spoločnosti Helia nie je pre žalobcu neutrálna, práve naopak v dôsledku rozhodnutia žalovaného túto daň

ekonomicky znáša. Zásada daňovej neutrality vyjadrená v Smernici má zabezpečiť, aby subjekt, ktorý znáša DPH počas výrobného procesu, bol schopný získať túto daň späť, k čomu dôjde po prenesení tejto dane na nasledujúci článok výrobného reťazca.

4. Krajský súd zaujal právny názor, že nárok na odpočítanie dane má platiteľ až vtedy, keď sú splnené kumulatívne obe vyššie uvedené podmienky, teda dodávateľovi vznikla daňová povinnosť a odberateľ má faktúru podľa § 71. Táto skutočnosť vyplýva takisto z legislatívy Európskej únie i z judikatúry Súdneho dvora. V zmysle článku 167 Smernice právo odpočítať daň vzniká vtedy, keď vzniká daňová povinnosť v súvislosti s daňou, ktorá je odpočítateľná; podľa článku 178 písm. a/ pre odpočítanie dane uvedené v článku 168 písm. a/, týkajúce sa dodania tovaru a poskytovania služieb, musí mať platiteľ faktúru vyhotovenú v súlade s článkami 220 až 236 a článkami 238, 239 a 240.

5. Rozsudok krajského súdu napadol žalovaný včas podaným odvolaním žiadajúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci krajským súdom zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietne a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

6. Nesúhlasil so závermi krajského súdu, že žalobca v čase dodania tovaru bez svojho zavinenia nedisponoval faktúrami vystavenými jeho dodávateľom podľa § 71 zákona o DPH, nakoľko dodávateľ vystavil faktúry podľa zmlúv uzatvorených medzi žalobcom a dodávateľom, v ktorých sa pojednávalo o dodávkach tovaru bez DPH, nakoľko obidve strany považovali dodanie tovaru len za finančné vyrovnanie, ktoré nepodlieha DPH. Podľa žalovaného skutočnosť, že dodanie tovaru v tuzemsku podlieha dani z pridanej hodnoty, mali vedieť obidvaja účastníci obchodnej transakcie - dodávateľ aj odberateľ.

7. Vzhľadom na to, že predmetom žiadosti o vrátenie dane za rok 2010 boli faktúry s dátumom dodania tovarov z predchádzajúcich rokov (v konkrétnom prípade v roku 2005), bolo potrebné podľa žalovaného postupovať v zmysle § 69 ods. 1 Daňového poriadku. Podľa názoru žalovaného sa 5 ročná prekluzívna lehota uvedená v ustanovení § 69 ods. 1 Daňového poriadku odvíja od dňa vzniku nároku na vrátenie dane a nie odo dňa, kedy si daňový subjekt môže uplatniť právo na odpočítanie dane tak, ako tvrdí žalobca. V tejto súvislosti poukázal na závery právoplatného rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/59/2013-105 z 29.05.2014, ktorý zaoberajúc sa identickou problematikou refundácie dane za rok 2006 v odôvodnení rozhodnutia konštatoval: "je nespochybniteľné, že nárok na vrátenie dane žalobcovi - zahraničnej osobe pri dodávkach tovaru realizovaných v roku 2006 vznikol v roku 2006, kedy došlo k uskutočnenému dodaniu tovaru a zahraničná osoba nadobudla právo nakladať s tovarom ako vlastník, a nie v roku 2010, ako uvádza žalobca. Z uvedeného dôvodu súd neprisvedčil námietke žalobcu, že nárok na odpočítanie dane vznikol žalobcovi až po kumulatívnom splnení oboch podmienok, teda dodávateľovi vznikla daňová povinnosť a odberateľ má faktúru podľa § 71.

8. Na základe uvedeného mal žalovaný za to, že správca dane v danom prípade postupoval v súlade so zákonom o správe daní (Daňový poriadok).

9. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného z 31.07.2015 žiadal Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu potvrdiť a priznať mu náhradu trov konania stotožniac sa s napadnutým rozsudkom ako vecne správnym.

10. Rozporujúc stanovisko žalovaného uviedol, že mu nemohol vzniknúť nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty od daňového úradu v SR už v rokoch 2004 a 2005, pretože v tom čase mu nedodal tovar platiteľ registrovaný na daň z pridanej hodnoty. Uviedol ďalej, že platiteľom sa dodávateľ tovaru stal až v roku 2010, kedy sa registroval na daň z pridanej hodnoty a kedy túto daň z dodávky realizovanej v roku 2004 a 2005 aj reálne odviezol v prospech daňového úradu na území SR. Mal za to, že mu nemohol vzniknúť nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty už v rokoch 2004 a 2005, pretože žiadna daň z pridanej hodnoty v tom čase nebola zo strany dodávateľa odvedená, keďže dodávku nerealizoval platiteľ dane. Z uvedeného podľa žalobcu vyplýva, že keďže žalobcovi nemohol vzniknúť

nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty v rokoch 2004 a 2005, nemohla mu v tom čase začať ani plynúť prekluzívna 5 ročná lehota na vrátenie dane. Táto lehota mu mohla začať plynúť najskôr od roku 2010, kedy dodávateľ tovaru registroval ako platiteľ dane z pridanej hodnoty a kedy túto daň z dodávky aj odvodil.

11. Považoval konanie žalovaného za nie v súlade so zákonom, ako aj princípmi, na ktorých je postavené právo Európskej únie a konštantná judikatúra Súdneho dvora Európskej únie, keďže na jednej strane žalovaný prijal zaplatenú daň z pridanej hodnoty od dodávateľa (v roku 2011 po jeho registrácii), na strane druhej však odmieta túto daň vrátiť žalobcovi, ktorý túto daň po vystavení faktúr s DPH aj zaplatil svojmu dodávateľovi.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné priznať úspech.

13. Podľa § 491 ods. 1 zákona NR SR č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti OSP pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

14. Podľa § 492 ods. 2 SSP odvolacie konania podľa piatej časti OSP začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

15. Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým zrušil rozhodnutie žalovaného č. 1100302/1/273382/2013/5060-r z 11.06.2013 a rozhodnutie Daňového úradu Bratislava č. 9102305/5/610036/2013/Mes zo 14.02.2013, ktorým správca dane podľa § 55d zákona o DPH nevyhovel žiadosti žalobcu o vrátenie dane z pridanej hodnoty za obdobie január až december 2010 vo výške 269 870,40 €.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa oboznámil s obsahom pripojených spisov a preskúmal správnosť záverov krajského súdu, ako aj úvah, z ktorých pri svojom rozhodovaní krajský súd vychádzal.

17. Majúc ho za skutkovo a vecne správny, považuje najvyšší súd za primerané vysloviť, že sa s odôvodnením odvolaním napadnutého rozsudku stotožňuje a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dodáva nasledovné dôvody (§ 219 ods. 2, § 250ja ods. 3 OSP):

18. Najvyšší súd mal z obsahu administratívneho a súdneho spisu preukázané, že spoločnosť Hella KGaA Hueck & Co., Nemecko (ďalej aj len „spoločnosť Hella“) dodávala v priebehu rokov 2004 - 2005 žalobcovi formy na výrobu predných a zadných svetiel pre automobily. Tieto formy sú umiestnené na území Slovenska, v závodoch spoločnosti Hella. Právo nakladať s formami ako vlastník v danom prípade žalobca nadobudol v priebehu rokov 2004 - 2005. Uvedená transakcia z pohľadu zákona o DPH predstavuje lokálne dodanie tovaru, ktoré je predmetom slovenskej DPH. Nakoľko spoločnosť Hella toto dodanie nepovažovala za dodanie tovaru na Slovensku, ale len za finančné vyrovnanie, na dodania neuplatňovala slovenskú DPH.

19. Z administratívneho spisu ďalej najvyššiemu súdu vyplynulo, že v súvislosti s daňovou kontrolou v roku 2010 daňové orgány v rámci kontroly predmetných faktúr konštatovali, že nebola fakturovaná slovenská DPH, nakoľko predmetné dodania treba z hľadiska DPH posudzovať za dodania tovaru v tuzemsku. Následne v priebehu roku 2010 spoločnosť Hella vystavila žalobcovi faktúry v súlade s § 71

zákona o DPH a na dodania podliehajúce slovenskej DPH dodatočne uplatnila slovenskú DPH. Spoločnosť Hella daň uplatnenú na faktúrach odvieďla formou dodatočných priznaní do štátneho rozpočtu. V roku 2010 celkovo spoločnosti skupiny Hella, Hella KGaA Hueck & Co, Hella Leuchten-Systeme GmbH, Hella Slovakia Front Lighting, s.r.o. a Hella Slovakia Signal-Lighting, s.r.o. zaplatili na Slovensku DPH z dodania foriem približne v hodnote 11 556 575,- €. Žalobca 23.09.2011 podal žiadosť o vrátenie zaplatenej DPH podľa § 55a až 55e zákona o DPH v celkovej výške 269 870,40 €. Žiadal o vrátenie DPH z faktúr za dodanie foriem spoločnosťou Hella. Správca dane nevyhovel žiadosti z dôvodu uplynutia 5-ročnej prekluzívnej lehoty od dodania tovarov v rokoch 2004-2005, po ktorej už nie je možné v zmysle procesných predpisov žiadať o vrátenie dane. Proti rozhodnutiu správcu dane podal žalobca odvolanie, ktoré žalovaný stotožniac sa v napadnutom rozhodnutí s právnym názorom správcu dane odmietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Poukázal na § 69 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (ďalej len „Daňový poriadok“) tvrdiac, že 5-ročná lehota sa odvíja odo dňa vzniku nároku na vrátenie dane a nie odo dňa, kedy si daňový subjekt môže uplatniť právo na odpočítanie dane; daňová povinnosť v zmysle § 19 ods. 1 zákona o DPH vzniká dňom dodania tovaru, teda dňom, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník, čo v prípade žalobcu bolo v rokoch 2004-2005. Od konca roka, v ktorom vznikol žalobcovi nárok na vrátenie dane, teda uplynula zákonom stanovená 5-ročná prekluzívna lehota.

20. Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

21. Podľa § 19 ods. 1 prvá veta zákona o DPH, daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník.

22. Podľa § 55a ods. 1 zákona o DPH zahraničná osoba, ktorá má v inom členskom štáte sídlo, miesto podnikania, prevádzkareň, bydlisko alebo sa v inom členskom štáte obvykle zdržiava a žiada o vrátenie dane (ďalej len „žiadateľ“), má nárok na vrátenie dane z tovaru a služby, ktoré jej dodal platiteľ v tuzemsku, a nárok na vrátenie dane vyrubenej pri dovoze tovaru v tuzemsku za podmienok a v rozsahu podľa odsekov 2 až 5 a § 55b až 55e.

23. Podľa § 55a ods. 4 zákona o DPH žiadateľ má nárok na vrátenie dane, ak by takáto daň bola odpočítateľná podľa § 49.

24. Podľa § 55c ods. 2 zákona o DPH žiadosť o vrátenie dane sa vzťahuje na kúpu tovarov a služieb, ktoré boli fakturované počas obdobia, na ktoré sa žiadosť o vrátenie dane vzťahuje, ak daňová povinnosť vznikla pred vyhotovením faktúry alebo v čase vyhotovenia faktúry, alebo v súvislosti s ktorými daňová povinnosť vznikla počas obdobia, na ktoré sa žiadosť o vrátenie dane vzťahuje, ak kúpa bola fakturovaná pred vznikom daňovej povinnosti.

25. Ustanovenie § 165b Daňového poriadku je prechodným ustanovením účinným od 30. decembra 2012.

26. Podľa § 165b ods. 1 Daňového poriadku, daňové konanie začaté podľa zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov sa dokončí podľa zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

27. Podľa § 69 ods. 1 veta prvá Daňového poriadku, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, nemožno vyrubiť daň ani rozdiel dane alebo uplatniť nárok na sumu podľa osobitných predpisov 1) po uplynutí piatich rokov od konca roka, v ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie alebo v ktorom bol daňový subjekt povinný daň zaplatiť bez povinnosti podať daňové priznanie, alebo v ktorom daňovému subjektu vznikol nárok na uplatnenie sumy podľa osobitných predpisov.1)

28. Podľa § 69 ods. 2 Daňového poriadku, ak bol pred uplynutím lehoty vykonaný úkon smerujúci na

vyrubenie dane alebo rozdielu dane alebo uplatnenie nároku na sumu podľa osobitných predpisov, 1) plynú lehoty podľa odseku 1 znovu od konca roka, v ktorom bol daňový subjekt o tomto úkone vyrozumiený. Vyručiť daň alebo rozdiel dane alebo uplatniť nárok na sumu podľa osobitných predpisov 1) možno najneskôr do desiatich rokov od konca roka, v ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie alebo v ktorom bol daňový subjekt povinný daň zaplatiť bez povinnosti podať daňové priznanie, alebo v ktorom daňovému subjektu vznikol nárok na uplatnenie sumy podľa osobitných predpisov. 1)

29. Podľa § 69 ods. 3 Daňového poriadku za úkon smerujúci na vyrubenie dane alebo rozdielu dane alebo uplatnenie nároku na sumu podľa osobitných predpisov 1) sa považuje doručenie

- a) protokolu z daňovej kontroly,
- b) protokolu o určení dane podľa pomôcok.

30. Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov resp. daňový poriadok preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či si daňové subjekty splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov, resp. v súčasnosti daňový poriadok obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

31. Podľa § 3 ods. 1 Daňového poriadku pri správe daní sa postupuje podľa všeobecne záväzných právnych predpisov, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb. Podľa ods. 2 správca dane postupuje pri správe daní v úzkej súčinnosti s daňovým subjektom a inými osobami a poskytuje im poučenie o ich procesných právach a povinnostiach, ak tak ustanoví tento zákon. Správca dane je povinný zaoberať sa každou vecou, ktorá je predmetom správy daní, vybaviť ju bezodkladne a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne určeniu a vyrubeniu dane. Podľa ods. 3 správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo.

32. Relevantnou a aplikovateľnou je v danom prípade Smernica Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty, ktorá v čl. 273 stanovuje: „Členské štáty môžu uložiť iné povinnosti, ktoré považujú za potrebné na riadny výber DPH a na predchádzanie daňovým podvodom, pod podmienkou, že splnia požiadavku rovnakého zaobchádzania s transakciami uskutočňovanými na vnútroštátnej úrovni a s transakciami uskutočňovanými medzi členskými štátmi zdaniteľnými osobami, a pod podmienkou, že tieto povinnosti nepovedú pri obchode medzi členskými štátmi k formalitám spojeným s prechodom hraníc. Možnosť ustanovená v prvom pododseku sa nesmie použiť na uloženie ďalších povinností fakturácie ako tých, ktoré sú stanovené v kapitole 3“.

33. Pri výklade uvedenej smernice je potrebné vychádzať z eurokonformného výkladu slovenských daňových predpisov v súlade s európskou legislatívou, ktorý je potvrdený judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie. Vychádzajúc zo základného princípu spoločného systému DPH a tým je princíp daňovej neutrality, podľa ktorého má byť podnikateľ (zdaniteľná osoba) plne zbavený ťarchy DPH zaplatenej v cene tovarov a služieb, ak tieto použil na uskutočnenie ekonomických aktivít podliehajúcich DPH (princíp neutrality). Tento princíp ustálil Súdny dvor vo svojej konzistentnej judikatúre [pozri napríklad rozsudok Súdneho dvora spojené prípady C-110/98 až C-147/98 Gabalfrisa SL a iní proti Agencia Estatal de Administración Tributaria (AEAT) ods. 44]. Zásada daňovej neutrality vyjadrená v Smernici má zabezpečiť, aby subjekt, ktorý znáša DPH počas výrobného procesu, bol schopný získať túto daň späť, k čomu dôjde po prenesení tejto dane na nasledujúci článok výrobného reťazca. Vnútroštátne právo je preto potrebné vykladať tak, aby bolo prednostne zabezpečené uplatnenie zásady daňovej neutrality v oblasti DPH. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-35/05 Reemtsma Cigarettenfabriken, v ktorom Súdny dvor špecificky zdôraznil, že kde by vrátenie DPH bolo nemožné alebo nadmerne obtiažne, členské štáty musia

poskytnúť prostriedky nevyhnutné k umožneniu odpočítania si vyfakturovanej dane príjemcom v záujme dodržania princípu efektívnosti" (rozsudok Súdneho dvora z 15. marca 2007, Reemtsma Cigarettenfabriken GmbH proti Ministero delle Finanze, vec C-35/05).

34. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora právo zdaniteľných osôb odpočítať z DPH, ktorú majú zaplatiť, DPH splatnú alebo zaplatenú na vstupe z tovarov, ktoré nadobudli, alebo služieb, ktoré prijali, predstavuje základnú zásadu spoločného systému DPH zavedeného právnou úpravou Únie (rozsudok z 13. februára 2014, Maks Pen, C-18/13, EU:C:2014:69, bod 23 a citovaná judikatúra).

35. Systém odpočítania má za cieľ celkovo zmierniť záťaž, ktorú pre podnikateľa predstavuje DPH splatná alebo zaplatená pri výkone všetkých jeho hospodárskych činností. Spoločný systém DPH v dôsledku toho zabezpečuje daňovú neutralitu, pokiaľ ide o daňovú záťaž všetkých hospodárskych činností bez ohľadu na ich ciele alebo výsledky pod podmienkou, že tieto činnosti samy v zásade podliehajú DPH (rozsudok z 22. októbra 2015, PPUH Stehcemp, C-277/14, EU:C:2015:719, bod 27 a citovaná judikatúra).

36. Znenie ustanovení § 55a až § 55e zákona o DPH bolo prevzaté zo Smernice Rady 2008/9/ES, ktorou sa ustanovujú podrobné pravidlá pre vrátenie dane z pridanej hodnoty ustanovené v smernici 2006/112/ES, zdaniteľným osobám, ktoré nie sú usadené v členskom štáte vrátenia dane, ale v inom členskom štáte. Správne orgány nezohľadnili dané ustanovenia vo vzťahu k výkladu v súlade so smernicou nakoľko nevyhovenie žiadosti neodôvodnili argumentáciou, či táto žiadosť bola podaná oprávnené za obdobie roku 2010 na základe predložených faktúr. Žalovaný, ako aj správca dane v odôvodnení rozhodnutia poukazuje na porušenie ustanovenia § 69 ods. 1 DPH bez preukázania, či boli naplnené zákonné podmienky na vrátenie dane v zmysle ustanovenia § 55a až § 55e zákona o DPH.

37. Krajský súd správne poukázal na nesprávny výklad predmetného ustanovenia Daňového poriadku, kedy žalovaný, ako aj správca dane jednak neskúmal podmienky na vrátenie DPH, ako aj samotné ohraničenie prekluzívnej lehoty vzhľadom na ustanovenie § 69 ods. 2 a 3 Daňového poriadku. Z administratívneho spisu vyplýva, že opravné faktúry boli vystavené na podklade daňovej kontroly vykonanej v roku 2010. Na určenie začiatku a konca plynutia prekluzívnej lehoty je potrebné zohľadniť všetky zákonné podmienky procesného predpisu. Z rozhodnutí správnych orgánov nevyplýva, na základe akej skutočnosti ustálili začiatok, plynutie a koniec prekluzívnej 5-ročnej lehoty stanovenej v ustanovení § 69 Daňového poriadku a tým zamietli žiadosť žalobcu o vrátenie zaplatenej DPH. Strohé konštatovanie, že dobropisy faktúr z roku 2010 sa vzťahujú na dodania tovaru uskutočnené v rokoch 2004 - 2005 je nepostačujúce na zákonné určenie a rozhodnutie o nároku žiadateľa o vrátenie dane. Nad rámec odôvodnenia krajského súdu najvyšší súd konštatuje, že rovnako správca dane ani žalovaný pred výrokom o uplynutí zákonnej prekluzívnej lehoty opomenul vôbec skúmať, či predmetná žiadosť spĺňa zákonné náležitosti pre jej posúdenie v zmysle ustanovení podľa § 55a a nasl. zákona o DPH. Pri rozhodovaní nároku žiadateľa nezohľadnil a neskúmal podstatu vrátenia dane, kedy došlo k dodaniu tovaru, kto je vlastníkom tovaru, akým spôsobom bol ďalej tovar dodaný v tuzemsku, či boli naplnené zákonné podmienky ustanovenia § 25 zákona o DPH pri vystavených dobropisoch u dodávateľa tovaru, či bolo zákonným spôsobom postupované pri vystavení nových faktúr v roku 2010 v nadväznosti na ustanovenie § 71 zákona o DPH, ako aj v nadväznosti na ustanovenie § 69 ods. 1 Daňového poriadku upravujúce zánik práva vyrubiť daň, či existuje zmluvný vzťah o pohybe tovaru medzi vlastníkom tovaru - žalobcom a spoločnosťou HELLA. Bez uvedených skutočností nie je možné zákonne posúdiť žiadosť žalobcu o vrátenie dane v zmysle ustanovenia § 55d zákona o DPH.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu, vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu najvyšší súd s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 1 v spojitosti s § 246c ods. 1 OSP konštatuje, že napadnutý rozsudok potvrdil, lebo je vo výroku vecne správny.

39. Podľa § 250j ods. 7 OSP sú správne orgány viazané právnym názorom súdu.

40. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 219 ods. 1 a 2 OSP, potvrdil.

41. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 OSP a § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP a v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v sume 168,84 €. Priznaná náhrada trov odvolacieho konania pozostáva z odmeny za 1 úkon právnej služby vykonaný dňa 31. júla 2015 (vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného - § 14 ods. 1 písm. b/ Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov) v sume 134,- €, plus DPH 20% v sume 26,80 € a z režijného paušálu podľa § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky v sume 8,04 €. Priznanú náhradu trov odvolacieho konania je žalovaný povinný zaplatiť advokátovi žalobcu JUDr. Štefanovi Haulíkovi v súlade s ustanovením § 149 ods. 1 OSP do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

42. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.